

บทนำ เธอชื่อ...อินถวา

จะกลัวอะไรกับแค่มาตามเจสซี่เรียกพบ เธอโดนด่าบ่อยจนชินแล้ว
ไม่ใช่เหรอยายอิน!

'อินถวา' นักเขียนสาววัยยี่สิบสามปี เจ้าของนามปากกา 'อันนา'
ปลอมตัวเองเพื่อเรียกขวัญและกำลังใจก่อนจะเข้าไปพบบรรณาธิการ
ระดับสูงของสำนักพิมพ์ซีทรูซึ่งเธอสังกัดอยู่

หญิงสาวก้าวลงจากรถแท็กซี่พลางยื่นมองอาคารสำนักงานสโตร์
โมเดิร์นสีขาวอมเทาที่มีการประดับตกแต่งด้วยไม้ประดับให้ดูมีชีวิตชีวา
มากขึ้น...เวลานี้อินถวารู้สึกเหมือนเป็นพจมานที่กำลังก้าวเข้าไปเผชิญหน้า
กับหม่อมพรรณรายหรือหม่อมแม่ของชายกลางในเรื่องบ้านทรายทองไม่มีผิด

แน่ล่ะ! ระดับความโหดของ 'มาตาม JC' หรือบรรณาธิการตัวแม่
ของซีทรูไม่แพ้หม่อมพรรณรายเลยสักนิด แถมยังมีวาจาเป็นอาวุธร้ายกาจ
ในระดับทำลายล้างอีกต่างหาก

ว่ากันว่า 'เจสซี่' หรือ 'JC' เป็นชื่อที่บรรณาธิการสุดเนี้ยบตั้งขึ้น
เพื่อความเท่ เก๋ และซิกเวอรี่ให้กับตัวเอง ส่วนชื่อตามทะเบียนราษฎรคือ
'เจิตศรี' ซึ่งไม่ค่อยเข้ากับลุคของเธอเท่าไร แต่ก็ไม่มีใครกล้าเรียกชื่อ

ดังกล่าวให้เธอได้ยิน เพราะต่างเกรงกลัวว่าเธอจะพิโรธแล้วเล่นงานกันทั้งนั้น
อินทวาส์ต้นฉบับให้กับเจสซีไปประมาณสองสัปดาห์ก่อนจะได้รับ
อีเมลตอบกลับมาเมื่อไม่นานมานี้ว่าให้เธอเข้ามารับผลการพิจารณาที่
สำนักพิมพ์พร้อมเช็คตารางวัลพิเศษที่สามารถส่งต้นฉบับได้ปีละสามเรื่องตาม
กำหนด อินทวาจะไม่รู้สึกละเลิงใจหรือหวาดผวายุ่งนอกเลยถ้า
เจสซีจะส่งผลการพิจารณาให้ทางอีเมลตามปกติ... การที่เจสซีเรียกเธอมา
รับผลที่สำนักพิมพ์เช่นนี้แสดงว่าต้องมีอะไรแน่นอน

นักเขียนสาวเคยถูกเจสซีเรียกมาพบที่นี้สองถึงสามครั้ง และแต่ละครั้ง
เธอมักจะถูกตำหนิเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการทำงานหรือการวางตัวใน
โซเชียลเน็ตเวิร์กทำให้คำนึงถึงภาพลักษณ์ของสำนักพิมพ์บ้าง ไม่ใช่ทำอะไร
ตามใจตัวเองจนเกินไปนัก ครั้งนี้... เธอจึงมีกลางสังหรณ์ว่าจะถูกตำหนิ
เช่นกัน

ครั้งนี้จะทำเพิกเฉยต่อคำสั่งของเจสซีก็ไม่ได้ เพราะใครต่อใครต่างรู้จัก
ดีว่าบรรณาธิการผู้นี้ทรงอิทธิพลในวงการน้ำหมึกขนาดไหน แม้แต่เจ้าของ
สำนักพิมพ์ใหญ่อันดับต้นๆ อย่างสำนักพิมพ์ซีทริยังต้องเกรงใจเจสซี และ
ไม่ใช่แค่อิทธิพลเท่านั้น แต่เจสซียังมีทั้งความสามารถและความเด็ดเดี่ยว
จนเรียกได้ว่าถ้ายังอยากตายดีหรือยังอยากมีพื้นที่ยืนในวงการนี้ละก็...
อย่ามีปัญหากับเจสซีจะดีกว่า

ช่างเถอะ! ช่วงนี้ชีวิตมันเหงา โดนตำบ้างจะได้สร้างสีสัน

หญิงสาวเดินเข้าไปในสำนักพิมพ์พร้อมเสียงกริ่งกรังจากสร้อยข้อเท้า
ติดกระพรวนเล็กๆ ที่เธอสวมอยู่... ซึ่งมันเหมาะกับกระโปรงผ้าฝ้ายพลิ้วไหว
สีขาวกับเสื้อถักแขนกุดสีขาวที่สวมทับเสื้อกล้ามสีเดียวกันเป็นอย่างมาก
ยิ่งเธอสะพายย่ามสีแดงหม่นๆ กับรองเท้าสานก็ยิ่งทำให้เธอดูเป็น 'สาวติสต์'
น่ามอง

ถึงจะไม่ใช่คนแต่งหน้าหรือแต่งตัวเก่ง แต่อินทวาก็มีรูปร่างและหน้าตา

ที่จัดว่า 'มีเสน่ห์' เธอมีดวงตากกลมโตสีดำขลับ ตาสองชั้นที่เด่นชัดจนทำให้ดวงตาดูหวานซึ้ง ขนตาองยาวเป็นแพโดยไม่ต้องติดขนตาปลอมให้รำคาญ จมูกโด่งรี้น คิ้วเรียวโค้งสวย และริมฝีปากอímแดงเป็นรูปกระจับน่าสัมผัส แม้ใบหน้าของเธอจะค่อนข้างกลม แต่เรื้อนผมหยักศกสีดำเป็นธรรมชาติที่ยาวเลยกลางหลังและถูกปล่อยเคลียใบหน้าก็ช่วยพรางรูปหน้าของเธอให้ดูเรียวสวยยิ่งขึ้น

เมื่อเปิดประตูกระจกเข้าไปในตึกอินทวาก็พบเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ซึ่งมีที่นั่งสำหรับรับรองแขกและนักอ่านที่มาเยี่ยมชมสำนักพิมพ์ นอกจากนี้ยังมีมุมหนังสือไว้สำหรับอ่านรอติดต่อธุระอีกด้วย ประชาสัมพันธ์สาวสวยกล่าวคำทักทายอย่างมีไมตรี เธอจึงเดินไปแจ้งว่ามาพบเจสซี่ตามที่นัดหมายไว้

"คุณเจสซี่รออยู่ที่ห้องแล้วค่ะ"

"ขอบคุณมากค่ะ" อินทวากล่าวคำขอบคุณประชาสัมพันธ์สาวก่อนจะเดินเข้าไปข้างใน ทว่า...เธอกลับต้องชะงักฝีเท้าเมื่อเห็นใครบางคนเดินสวนออกมา อีกฝ่ายก็ถึงกับหยุดชะงักเช่นกันเมื่อพบเธอ

'ภริตา' เจ้าของนามปากกา 'กรดา' อายุยี่สิบเก้าปีคนนี้เป็นแม่เปื้อไม่เข้ากับอินทวา ดังนั้นต่อให้อีกฝ่ายจะหน้าตาสะสวยแค่ไหน แต่อินทวาก็ยังรู้สึกเหม็นหน้าเธอมากอยู่ดี

เมื่อประมาณสองปีก่อน...อินทวายังเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สี่และเป็นนักอ่านตัวยงคนหนึ่ง เธอได้เริ่มต้นการเขียนนวนิยายด้วยการอัฟลงในเว็บไซต์ชื่อดังซึ่งเป็นศูนย์รวมนักเขียนกับนักอ่าน ตอนนั้นถึงแม้นวนิยายของเธอจะมีจุดบกพร่องอยู่บ้างแต่ก็ได้รับความนิยมไม่น้อย แม้จะไม่ได้โด่งดังอะไรมากมายแต่ก็ถือว่าประสบความสำเร็จในก้าวแรกจนเธอเริ่มมีกำลังใจที่จะเขียนนวนิยายต่อไป

แต่แล้วความสุขของเธอก็ถูกทำลายเมื่อภริตาซึ่งมีฐานแฟนคลับและ

มีชื่อเสียงมากกว่าเธอในตอนนั้น...กล่าวหาว่าเธอไปลอกพล็อตนวนิยายตนเอง ทั้งๆ ที่เธอไม่เคยอ่านเรื่องของภริดาเลย

ไม่เพียงเท่านั้นภริดายังเอาเรื่องไปฟ้องนักอ่านจนทำให้มีนักอ่านจำนวนหนึ่งเข้ามาต่อว่าเธอผ่านทางอินเทอร์เน็ตโดยไม่รับฟังเหตุผลต่างๆ ที่เธอชี้แจงไปตามความจริงว่าเธอไม่เคยอ่านเรื่องดังกล่าว และพล็อตแนวพระเอกจุดนางเอกไปแก้แค้นนั้นก็มากจนเกร่อแล้ว แต่สุดท้ายอินทวาก็ทนกระแสต่อต้านไม่ไหว เธอจึงลบเรื่องดังกล่าวออกไปแล้วเงียบหายไปพักหนึ่ง

หญิงสาวตั้งต้นเขียนนวนิยายเรื่องใหม่ให้โดดเด่นยิ่งขึ้น แม้จะเป็นแนวโรมานซ์เหมือนเดิมแต่พล็อตเรื่องจะต้องไม่ซ้ำใคร จนในที่สุดเจสซีก็นั่งเอิญมาเจอเรื่องของเธอและเห็นแววจึงส่งอีเมลมาติดต่อขอต้นฉบับ ตอนนั้นอินทวาทั้งตื่นเต้นและดีใจเหมือนลอยอยู่ในความฝัน เพราะสำนักพิมพ์ซีทรูเป็นสำนักพิมพ์ในฝันของนักเขียนหลายคน ที่นี้ให้ค่าตอบแทนสูงกว่าสำนักพิมพ์หลายแห่ง เข้มงวดเรื่องการพิจารณาต้นฉบับจนนักเขียนหลายคนออกปากว่าเข้ายากที่สุด แต่นักเขียนที่ได้เข้าสังกัดก็ล้วนแล้วแต่มีชื่อเสียงทั้งนั้น

ความเจ็บใจในวันวานเป็นแรงผลักดันที่ดีที่สุด...อินทวาทั้งเป้าหมายเอาไว้ว่าเธอจะต้องเข้ามาอยู่ในสำนักพิมพ์ซีทรูซึ่งเป็นสำนักพิมพ์เดียวกับภริดาให้ได้ ดังนั้นแม้ต้นฉบับเรื่องแรกเธอจะต้องแก้ไขอยู่หลายรอบ แต่เธอก็อดทนและใช้ความสามารถทั้งหมดที่มีแก้ไขมันจนผ่านการพิจารณาในที่สุด

เจสซียบอกอินทวาว่าเห็นความแตกต่างในนวนิยายของเธอกับนวนิยายโรมานซ์ทั่วไป เพราะไม่ได้มีแค่ความรักเท่านั้น แต่ยังมีพล็อตที่น่าสนใจ ตัวละครมีมิติ และภาษาที่เป็นเอกลักษณ์

ปัจจุบันอินทวาเรียนจบได้เกือบปีแล้ว เธอเป็นนักเขียนในสำนักพิมพ์ซีทรูแบบเต็มตัวได้ประมาณปีกว่าๆ และมีผลงานตีพิมพ์กับที่นี่สามเรื่อง

ด้วยกัน แต่ละเรื่องก็ได้รับการตอบรับจากนักอ่านดีพอสมควรจนทำให้เธอตัดสินใจยึดอาชีพนักเขียนเป็นอาชีพหลักโดยไม่ทำอาชีพเสริมใดๆ

ความสำเร็จก้าวแรกนี้...นอกจากความสามารถของตัวเองแล้ว อินทวายังขอยกความดีให้กับภริดาผู้เป็นแรงผลักดันชั้นเลิศและเจสซี่ผู้ที่ใครๆต่างเกรงกลัว ทว่าเป็นที่ปรึกษาที่ดีที่สุดให้เธอ

แม้บางครั้งอินทวาจะนิินทาถึงความร้ายกาจของเจสซี่และหลีกเลี้ยงที่จะมาเผชิญหน้ากับอีกฝ่ายเสมอเพราะมาที่ไร้มักจะถูกตำหนิ แต่ลี้ๆแล้วเธอยอมรับว่าเคารพเจสซี่มาก เพราะเธอระลึกอยู่เสมอว่าเจสซี่เป็นคนให้โอกาสและขัดเกลาผลงานให้เธอ

"ไต้ยีน JC บ่นถึงเธอนิดหน่อย ทำทางผลงานเรื่องใหม่ของเธอจะไม่เวิร์กเท่าไรนะ"

ภริดาเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนาขึ้นก่อน อินทวาเดว่าอีกฝ่ายคงเพิ่งลงมาจากห้องเจสซี่และอาจไต้ยีนเจสซี่บ่นเรื่องต้นฉบับของเธอโดยบังเอิญแน่นอน...เธอไม่คิดว่าเจสซี่จะเล่าเรื่องของเธอให้ภริดาฟังหรอก

อินทวาไม่ยอมปะทะกับภริดาให้หงุดหงิดใจก่อนจะไปเจอบรรณาธิการสุดเนี้ยบ หญิงสาวจึงเดินเลี่ยงหนี แต่คำพูดที่อีกฝ่ายจงใจพูดไล่หลังตามมานั้นทำให้เธอต้องชะงักฝีเท้าอีกรอบ

"เธอมันก็อย่างนี้แหละนะ!"

อินทวาทันกลับไปมอง

"พวกตัวปลอม วอนนาปี! อีกไม่นานก็คงถูกลบชื่อออกจากวงการนี้หรือไม่อย่างนั้นก็คงทำได้แค่เวียนว่ายตายเกิดอยู่แต่กับแนวเดิมๆ"

อินทวานับหนึ่งถึงสิบในใจ...ถึงเธอจะเข้าวงการมาได้สักพักแล้ว แต่ก็ต้องยอมรับว่าฐานแฟนคลับและชื่อเสียงของเธอยังสู้ภริดาไม่ได้ ที่สำคัญเธอไม่ยอมมีเรื่องกับแม่นี้ต่อหน้าคนอื่น

"โอ้! ทำไมเธออ่ะ พุดแค่นี้ต้องโกรธด้วยเธอ" ภริดาอึมหวานแต่

นัยน์ตาแฝงเร้นความร้ายกาจ และอินถารู้ดีว่าอีกฝ่ายกำลังจ้องใจพุดยั่วโมโห เธอ "ฉันแค่ไม่อยากจะเห็นเธอถูกนักอ่านรุมถล่มจนต้องลบเรื่องทิ้งแล้ว หลบไปเลียแผลใจเหมือนเดิมก็เท่านั้นเอง ยิ่งมีผลงานตีพิมพ์แบบนี้แล้ว... ผิดพลาดแต่ครั้งมันเจ็บกว่าเมื่อก่อนเยอะนะ ฉันเตือนเธอเพราะความหวังดีในฐานะรุ่นพี่คนหนึ่งจริงๆ นะอิน"

"หุบปากและรอดูเงียบๆ ดีกว่า" อินถาบอกด้วยสีหน้านิ่งเรียบ และพยายามที่จะไม่แสดงความรู้สึกออกไปให้อีกฝ่ายสนใจ "แล้วฉันจะทำให้เธอเห็นว่า 'ตัวจริง' มันเป็นยังไง"

พุดจบอินถาก็รีบเดินออกไปทันที เธอพยายามบอกตัวเองให้ใจเย็น แต่ความโกรธทำให้เธอร้อนรนไปหมดทั้งใจ เธอจึงสาบานกับตัวเองไว้ว่า... สักวันหนึ่งเธอจะต้องเหยียบหน้าภริตาคืนให้จงได้!

ห้องทำงานของเจสซี่มักจะเปิดแอร์เย็นจัดจนอินถาต้องหยิบเสื้อกันหนาวติดมือเข้ามาด้วยทุกครั้ง แต่วันนี้เธอรีบมากจึงลืมหยิบมันมาด้วย เป็นเหตุให้ต้องมานั่งหนาวสั่นราวกับยืนอยู่ท่ามกลางหิมะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีสายตาดูเยือกเย็นของผู้เป็นเจ้าของห้องคอยมองอยู่ตลอดเวลา

อินถากวาดสายตามองไปรอบห้องเพื่อหลีกเลี่ยงการสบสายตาดูเฉียบขาดของเจสซี่ เธอเคยมาห้องนี้สองสามครั้ง แต่ไม่มีครั้งไหนเลยที่จะไม่ตื่นตาตื่นใจกับความอลังการของมัน

ไล่ตั้งแต่ประตูหน้าห้องที่กระจกสูงจรดเพดาน มือจับเป็นราวเหล็กสีทองสูงเท่ากับความสูงของประตู เข้ามาในห้องทำงานที่ถูกตกแต่งด้วยโทนสีเข้มเป็นหลัก มีแสงไฟอยู่ทุกมุม ในห้องแบ่งเป็นสองส่วน ด้านหน้าเป็นโซฟาชุดสีไวน์ ส่วนด้านในสุดเป็นโต๊ะทำงานซึ่งถูกกั้นด้วยม่านสีส้ม ซึ่งเป็นสีที่สว่างที่สุดในห้องนี้ และแขนเดอเลียดอันใหญ่กลางเพดานห้องก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้อินถาอ้าปากค้างมาแล้ว

"ไม่ทราบว่าจะจะมองห้องทำงานของฉันอีกนานมั๊ย" เจสซี่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบแต่ฟังดูเฉียบขาดจนอินทวาทต้องเลื่อนสายตากลับไปมองที่ใบหน้าของบรรณารักษ์การสูงวัย

เจสซี่อายุห้าสิบต้นๆ แต่กลับเป็นคนที่น่าแพะชันที่สุดเท่าที่อินทวาทเคยเห็นมา เธอมีผมสั้นสีม่วงเข้มที่ดูเปรี้ยวจนเซ็ดฟัน เสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างก็ต้องแบรนต์เนม โดยเฉพาะเสื้อผ้านั้นต้องเนียบทั้งคัตติ้งและแพตเทิร์น อีกทั้งใบหน้าของเจสซี่นั้นยังตกแต่งด้วยเครื่องสำอางอย่าง 'เนียนกริบ' จนอินทวาทนึกว่าอีกฝ่ายจะไปเดินแฟชั่นโชว์...ใครๆ ก็พูดกันว่าภาพลักษณ์ของเจสซี่เหมือนบรรณารักษนิเทศสารแฟชั่นหัวใหญ่ระดับโลกมากกว่าจะเป็นบรรณารักษ์ให้กับสำนักพิมพ์ในเมืองไทย...ซึ่งอินทวาทก็เห็นด้วย

"ขอโทษค่ะ ดิฉันลืมตัวไปหน่อย"

"รู้อย่างนั้นเสียมารยาทและฉันไม่ชอบ"

"ขอโทษจริงๆ ค่ะ" อินทวาทยกหน้ายอมรับผิดโดยไม่ได้เถียง ทั้งๆ ที่ค่อนข้างขัดกับนิสัยช่างตอบโต้ของเธอ แต่ฝีปากเธอยังห่างไกลเจสซี่อยู่มาก เธอจึงรู้ตัวที่ว่าควรจะนิ่งให้ได้มากที่สุด

"ผลการพิจารณาผลงานเรื่องล่าสุดของเธอไม่ต้องแก้ไขอะไรมาก ฉะนั้นกลับไปจัดการให้เร็วที่สุด...แต่ไม่ดีกว่า! แก้ไขให้ฉันภายในวันมะรืนนี้เลย ฉันจะได้รับลงแผ่นให้" เจสซี่หยิบแก้วคริสตัลทรงสูงซึ่งบรรจุน้ำแร่อย่างดีขึ้นมาจิบด้วยริ้วนิ้วที่กรีดกรายราวกับมีกลิ้งคอยจับภาพตลอดเวลา

"JC นัดให้ดิฉันมาพบถึงที่นี่...คงไม่ใช่แค่เพราะมารับผลพิจารณาดันฉบับกับเช็ครางวัลพิเศษหรอกนะคะ" อินทวาทลั่นใจถามออกไป เธอไม่อยากจะลุ้นระทึกอีกต่อไปแล้ว

"ฉลาดดีเหมือนกันนี่"

"แล้ว JC มีเรื่องอะไรอยากคุยกับดิฉันหรือคะ"

"ความจริงมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร แต่ฉันอยากคุยกับเธอแบบซึ่งๆ หน้าเท่านั้นเอง" เจสซี่ยิ้มบนมุมปากเล็กน้อย แต่รอยยิ้มเช่นนี้ทำให้อินทวามาค่อยวางใจนัก เป็นไปไม่ได้เด็ดขาดที่เจสซี่จะเรียกเธอมาพบกับเรื่องเล็กน้อย "ผลงานเรื่องต่อไปของเธอนะ... ถ้าเป็นไปได้ก็เปลี่ยนแนวบ้างนะ"

"เปลี่ยนแนว?" หญิงสาวถึงกับขมวดคิ้ว เธอไม่นึกมาก่อนเลยว่าเจสซี่จะเรียกเธอมาด้วยเรื่องนี้!

"เธอไม่คิดว่าเขียนแต่แนวโรมานซ์และพาฝันแบบนี้มันซ้ำซากเกินไปหรือ"

บรรณาธิการสูงวัยเอนตัวพิงพนักเก้าอี้หนังหรูหราพลงนั่งไขว่ห้างและกระซิบเลื้อยระดับเพอร์ราคาแพงอย่างมีมาด อินทวามเห็นแล้วแอบคิดในใจว่าที่ห้องนี้ต้องเปิดแอร์เย็นจัดจนเธอนั่งปากคอสั่นแบบนี้คงเพื่อให้เจสซี่ได้ใส่เฟอร์อย่างสบายใจโดยไม่ต้องกลัวว่าเหงื่อจะไหลเป็นน้ำตกราววัน

"ผลงานสามเรื่องที่ผ่านมา รวมทั้งเรื่องที่อยู่ในมือเธอ... มันก็แนวโรมานซ์เต็มๆ ทั้งนั้น"

"แต่ JC ก็บอกว่ามันยังขายได้นี่ละ ดิฉันถนัดแนวนี้และมันก็เป็นเอกลักษณ์ของดิฉันด้วย"

"คิดข้ามสเต็ปได้แล้วอินทวาม" เจสซี่พูดพร้อมกับใช้นิ้วชี้เคาะที่ขมับเบาๆ "มันจะดีกว่านี้ถ้าเธอสามารถรักษาเอกลักษณ์ของตัวเองเอาไว้ได้ในขณะที่ขยายขอบเขตงานของเธอให้กว้างขึ้น เธอไม่อยากให้นักอ่านเขาเซอร์ไพรส์บ้างหรือว่าเธอก็เขียนแนวอื่นได้ และยังสามารถตีเสียด้วย"

"นี่ไม่ใช่การปรึกษาแต่เป็นคำสั่งสินะคะ"

"เธอก็รู้จักฉันดีนี่นา"

"ฉันดิฉันขอเวลาสักสัปดาห์เดือนนะคะ เพราะต้องใช้เวลาแก้ต้นฉบับเรื่องปัจจุบันด้วย"

อินทวามอกหลังจากที่เจสซี่ร้ายเหตุผลมายาวเหยียด เธอรู้ว่าที่เจสซี่

บอกให้เธอเปลี่ยนแนวการเขียนนั้นเป็นประโยคคำสั่งไม่ใช่ประโยคบอกเล่า และเธอก็เชื่อมั่นในวิสัยทัศน์ของเจสซีมาก หากเจสซีบอกเธอเช่นนี้แล้ว แสดงว่าเจสซีต้องคิดว่าเธอทำได้ หากเธอทำสำเร็จ...ย่อมเกิดผลดีกับเธอ และการที่เจสซีคอยตามจี้เอาต้นฉบับจากอินทวาแบบนี้ก็ทำให้เธอ ขยันจนเป็นนักเขียนที่มีวินัยดีเด่น แถมยังมีรายได้สม่ำเสมอ ไม่ต้องอดตาย เป็นนักเขียนไส้แห้งอย่างที่ใครๆ พุดกัน

"มากไป แค่อสามเดือนก็พอแล้ว"

"ว่าไงนะคะ!"

"ฉันบอกว่าแค่อสามเดือนก็พอแล้ว"

"แต่ JC ให้ดิฉันเปลี่ยนแนวการเขียนซึ่งตอนนี้ดิฉันเองก็ยังไม่รู้เลยนะคะว่าจะเขียนอะไร แนวไหน แล้วไหนจะแก้ต้นฉบับเรื่องนี้อีก ดิฉันก็อยากมีเวลาตกตะกอนความคิดบ้าง"

"ตกตะกอนความคิดหรือจะแอบดูซีรีส์กันแน่" เจสซีสวนกลับมาสั้นๆ แต่เล่นเอาอีกฝ่ายถึงกับเถียงไม่ออก "อย่าลืมน่าฉันมีเฟชบุ๊กเธอไว้ตามงานเวลาเธออัปเดตสถานะอะไรฉันเห็นหมดนั่นแหละ! ความจริงเธอเองก็ไม่มีงานประจำเหมือนนักเขียนอีกหลายคน เรียนก็จบแล้ว ฉะนั้นเธอน่าจะมีเวลาทุ่มเทให้กับการเขียนนวนิยายอย่างเต็มที่ไม่ใช่หรือ ฉันสรุปเลยแล้วกันว่าเวลาสามเดือนมันมากเกินไปแล้ว"

"แต่ JC ค่ะ ดิฉันคิดว่า..."

"ไม่งั้นฉันจะขยับเดดไลน์เธอให้เร็วขึ้นอีก!"

อินทวาทึ่งกับคอดกเมื่อถูกเจสซีตอบกลับมาอย่างนั้น ถ้าขยับเดดไลน์เข้ามาอีก...มีหวังเธอได้บั่นต้นฉบับจนไม่ต้องงะยหน้าขึ้นมาเห็นเดือนเห็นตะวันเป็นแน่

"นักเขียนสมัยนี้ผุดขึ้นมาอย่างกับดอกเห็ด ผลงานเธอขายดี และเธอเริ่มจะมีชื่อเสียงขึ้นมาบ้างก็จริง แต่ก็ไม่ใช่ว่าดังชะง่อนนักอ่านตั้งหน้าตั้งตา

รอคอยผลงานอยู่ตลอดเวลาไม่มีวันลืม ถ้าเธอออกงานซ้ำมันก็เท่ากับว่าฉันต้องมาตันกระแสของเธอใหม่ หรือว่า...เธออยากจะจมหายไปกับกระแสของคลื่นลูกใหม่"

"สามเดือนก็สามเดือนค่ะ JC" อินทวาก็หันมารับเสียงอุบอิบ...แม้ในใจยังมีคำพูดมากมายอยากจะเถียง แต่เธอรู้อ่าเถียงไปก็ไม่วันเอาชนะ เจสซี่ได้หรอก

"ฉันหวังว่าจะได้เห็นผลงานสุดเซอร์ไพรส์จากเธอนะ" เจสซี่ยิ้มที่มุมปากอย่างพอใจ "ฉันไม่อยากเห็นนักเขียนที่ฉันนับมาเองกับมือทำได้แค่เวียนว่ายตายเกิดอยู่แต่กับแนวเดิมๆ"

'พวกตัวปลอม วอนนาบี! อีกไม่นานก็คงถูกลบชื่อออกจากวงการนี้ หรือไม่อย่างนั้นก็คงทำได้แค่เวียนว่ายตายเกิดอยู่แต่กับแนวเดิมๆ'

ทำได้แค่เวียนว่ายตายเกิดอยู่แต่กับแนวเดิมๆ จ้ะหรือ!

คำพูดของเจสซี่ทำให้อินทวาต้องนึกถึงคำพูดและสีหน้าเหยียดหยามของภริดา ใจที่เพิ่งสงบลงของเธอจึงกลับมาร้อนรุ่มอีกครั้ง อินทวาสาบานกับตัวเองอีกครั้งว่าเธอจะลบคำสบประมาทนี้ให้ได้

แล้วทุกคนจะได้เห็น...เธอสัญญา!

บทที่ 1 คนในนวนิยาย

เปลี่ยนแนวการเขียนมันใช้เรื่องง่ายซะที่ไหนกัน

อินทวาคิดหนักขณะนั่งแท็กซี่กลับบ้าน...เมื่อความโกรธที่มีต่อภริดา
สงบลง สติของเธอก็เริ่มกลับมาและทำให้เธอเคร่งเครียด เพราะเวลา
สามเดือนกับต้นฉบับนวนิยายหนึ่งเรื่องแถมยังต้องแก้ไขเรื่องที่ตั้งอยู่
อีกหนึ่งเรื่องนี้มันไม่ใช่ง่ายๆ เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเปลี่ยนไปเขียน
แนวใหม่

"พี่คะ จอดข้างหน้านี้ก็ได้ค่ะ" อินทวาบอกกับคนขับแท็กซี่เมื่อสายตา
มองไปนอกหน้าต่างรถแล้วสะดุดเข้ากับร้านที่มีป้ายติดไว้ว่า 'หวันนิหาว'
ในชุมชนเก่าของชาวจีนที่รถกำลังแล่นผ่าน

ตัวร้านเป็นอาคารปูนสองชั้น ชั้นล่างมีประตูไม้กับหน้าต่าง
อีกสองบาน ส่วนชั้นบนเป็นหน้าต่างบานยาวสามบาน ด้านนอกทาด้วย
สีชมพูซีดแต่ดูเด่นสะดุดตา มีจักรยานเก่าๆ จอดประดับหน้าร้านและมี
ไม้ประดับวางอยู่อย่างสวยงามลงตัว อินทวารู้สึกได้ถึงคามมีเสน่ห์จนอยาก
จะแวะเข้าไปดูสักครั้ง

"ยังไม่ถึงบ้านน้องไม่ใช่หรือครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะพี่ จอดตรงนี้แหละ"

แท็กซี่ดูจะขี้ตังใจเล็กน้อยที่อินทวาทของลงก่อนจะถึงปลายทางแต่ก็ยอมจอดตรงให้แต่โดยดี เธอจ่ายเงินให้ตามจำนวนที่ปรากฏบนมิเตอร์ก่อนจะลงมาจากรถแล้วเดินย้อนกลับไปร้าน

หญิงสาวภาวนาว่าขอให้ร้านดังกล่าวเป็นร้านขายกาแฟ เพราะเธอเป็นคนชอบดื่มกาแฟเป็นชีวิตจิตใจ เจอร้านสะดวกตาที่ไหนเป็นต้องขอเข้าไปลองชิมที่นั่น...เธอคิดว่าในเวลาเคร่งเครียดอย่างตอนนี้ถ้ามีกาแฟหอมๆ รสชาติถูกปากสักแก้ว บางทีเธออาจจะสมองแล่นจนคิดงานออกก็ได้

"สวีสวีคะ รับอะไรดีคะ" หญิงสาวหน้าตาสวยคมคาย ผู้เป็นเจ้าของดวงตากลมโต คิ้วเข้มได้รูปสวย จมูกโด่งอย่างเป็นธรรมชาติ และริมฝีปากอ้วนน่ามองเอ่ยทักทายอินทวาทด้วยรอยยิ้มเป็นมิตรจนทำให้เธอยิ้มตอบกลับไปอย่างไม่มีตรี

"ขอมอคค่าร้อนแก้วหนึ่งค่ะ"

"รอสักครู่ นะคะ"

อินทวาทเลือกมุมนั่งรอในร้านแล้วกวาดสายตามองไปรอบๆ ร้านนี้ ตกแต่งได้น่าสนใจ สวยงาม แปลกใหม่และน่ารักมากทีเดียว แก้วอึ้ทุกตัวมีเบาะรองน้ำที่หุ้มด้วยปลอกหมอนถักสีสดใสใสงวเอาไว้ หน้าต่างสองบานที่อยู่หน้าร้านมีผ้าม่านเนื้อบางจับจีบสวยตกแต่ง ในร้านมีไม้ดอกไม้ประดับให้ความรู้สึกอ่อนหวานน่ารัก และใช้แสงไฟไม่มากจนเกินไปจึงให้บรรยากาศค่อนข้างสงบ

แต่สิ่งที่สะดุดตาอินทวาทมากที่สุดคงเป็นชั้นวางหนังสือกับชั้นวางงานฝีมือมากมาย เธอไม่ลังเลที่จะเดินไปดู บนนั้นมีหนังสือนิยายประเภทสืบสวนสอบสวนเต็มไปหมด และมีงานถักจำพวกกระเป๋าทือ ผ้าพันคอหมวก และเครื่องประดับอย่างต่างๆ แหวนของผู้หญิงวางอยู่ด้วย

"มอคค่าได้แล้วค่ะ" พนักงานสาวซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็นเจ้าของร้านด้วย

หรือไม่... นำกาแฟมาเสิร์ฟบนโต๊ะ เธอจึงหันไปยิ้มแล้วกล่าวคำขอบคุณก่อนจะหันไปหยิบหนังสือขึ้นมาดูอย่างสนใจจนอีกฝ่ายถาม "คุณชอบอ่านนวนิยายสืบสวนด้วยหรือคะ เล่มนี้สนุกมากเลยนะคะ"

"ชอบค่ะ แหม! พุดขนาดนี้สงสัยต้องขอนั่งอ่านสักหน่อยแล้วนะคะเนี่ย"

"ตามสบายเลยคะ"

พนักงานสาวเดินกลับไปประจำที่เคาน์เตอร์ อินทวาจึงถือนวนิยายสืบสวนเล่มหนึ่งเดินกลับไปนั่งที่เก้าอี้และเปิดอ่านด้วยความสนใจพลางจับกาแฟหอมกรุ่นไปด้วย

บั้ง!

เกิดเสียงดังคล้ายกับไม้สองแผ่นหล่นลงมากกระทบกันจากชั้นบนจนทำให้อินทวาถึงกับสะดุ้งแล้วหันไปสบตาพนักงานของร้านหวนยิวหาอีกฝ่ายจึงรีบยิ้มตอบกลับมาให้เธอ

"เอ่อ สงสัยบ้านข้างๆ คงทำอะไรสักอย่างนะคะ"

"อ้อ ค่ะ"

อินทวาไม่ได้ถามอะไร เธอหันกลับมาสนใจนวนิยายที่อยู่ในมือต่อหญิงสาวเป็นคนที่เขียนนวนิยายโรมานซ์ก็จริง แต่เธอไม่ชอบอ่านนวนิยายในแนวที่ตัวเองแต่งสักเท่าไรเพราะหวนเลียนกับนวนิยายที่ตัวเองแต่งก็เกินพอแล้ว เธอจึงชอบอ่านนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน และแนวฆาตกรรมเสียมากกว่า

จริงลี!

นักเขียนสาวนึกขึ้นได้ว่าแล้วทำไมเธอถึงไม่เอาความชอบทั้งสองอย่างมารวมกัน แพนนวนิยายของเธอคงคิดไม่ถึงแน่ๆ ว่าเธอจะสามารถเขียนแนว 'โรมานซ์ผสมสืบสวนสอบสวน' ได้... ที่สำคัญคือมันเป็นสิ่งที่เธอชื่นชอบทั้งคู่ เธอน่าจะทำได้ดีและมีความสุขกับมัน

ร่างบางนำหนังสือไปเก็บไว้บนชั้นตามเดิมแม้ว่าเธอจะอ่านมันไปได้

ไม่ถึงไหน ก่อนจะเดินไปจ่ายค่ากาแฟและกล่าวชมเรื่องรสชาติกับพนักงานสาวว่าอร่อยมาก จากนั้นก็เดินออกจากร้านไปเรียกแท็กซี่กลับบ้านเพื่อเริ่มเขียนงานชิ้นใหม่ซึ่งขณะเดินทางนั้นในหัวของเธอก็พยายามคิดพล็อตไปด้วย

ขอบคุณกาแฟรสชาติยอดเยี่ยมที่ทำให้ไอเดียของฉันกลับมาบรรเจิดอีกครั้ง!

บ้านของอินทวายเป็นบ้านหลังกะทัดรัดที่แวดล้อมไปด้วยต้นไม้ใหญ่จนดูร่มรื่น และมีสนามหน้าบ้านเล็กๆ สีเขียวขจีพอให้เธอได้เดินเล่นหรือออกกำลังกายในยามเช้า แม้อันหลังนี้จะที่บ้านธรรมดาแต่ก็สะอาดสะอ้านและดูน่าอยู่เพราะอินทวาดูแลมันอย่างดีด้วยมือของเธอเอง

หลังจากที่มารดาเสียชีวิตไปตั้งแต่อินทวายังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า เธอก็ต้องอยู่ที่บ้านหลังนี้เพียงลำพัง เพราะบิดาได้หย่าร้างกับมารดาของเธอตั้งแต่เธอยังเรียนอยู่มัธยมต้นและไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย เนื่องจากผู้เป็นแม่เลี้ยงของเธอนั้นไม่ยอมให้บิดาติดต่อกับครอบครัวเดิมและบิดาของเธอเองก็จบความสัมพันธ์กับมารดาเธอแบบไม่ไถ่ถอน แต่ก็ยังดีที่ท่านทั้งบ้านหลังนี้อาใจให้

มารดาของอินทวาเป็นพยาบาลในโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ท่านมีเงินเก็บพอประมาณและทำประกันชีวิตเอาไว้ อินทวาจึงใช้เงินก้อนนี้เป็นทุนการศึกษาและเป็นค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันจนกระทั่งเรียนจบแล้วได้เป็นนักเขียนเต็มตัว แม้อันนี้เธอยังมีเงินเก็บอยู่จำนวนหนึ่ง แต่อาชีพที่ไม่ค่อยมีความมั่นคงทำให้เธอไม่คิดจะประมาท เธอจึงขยันและมีวินัยในการทำงานเพื่อเก็บเงินไว้เผื่ออนาคต

เมื่ออาศัยอยู่เพียงลำพัง ภายในบ้านจึงค่อนข้างเงียบเหงา พอกลับมาถึงอินทวาจึงเปิดโทรทัศน์เป็นเพื่อนและเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อทำงาน

โดยไม่ลืมหาเข้าไปอ่านข้อความของนักอ่านในโซเชียลเน็ตเวิร์กที่เธอสมัครเอาไว้เพื่อเป็นช่องทางติดต่อสื่อสารกับนักอ่าน ทั้งแฟนเพจ ทวิตเตอร์ บล็อกที่เธออัปพวนิยายออนไลน์ให้นักอ่านได้ทดลองอ่านนวนิยายเป็นตัวอย่างก่อนซื้อ และบล็อกของนักเขียนคนหนึ่งของเธอซึ่งชอบ

'Let me think'

นี่คือชื่อของบล็อกดังกล่าวซึ่งส่วนใหญ่จะเขียนคำคมหรือข้อคิดที่ให้กำลังใจคนอ่าน นอกจากนี้ยังมีภาพประกอบเป็นภาพทิวทัศน์หรือสิ่งเล็กๆน้อยๆ รอบตัวที่ถ่ายจากสมาร์ตโฟนด้วย

อินทวาเข้าบล็อกนี้ที่ไร้มักจะได้อะไรดีๆ กลับไปทุกครั้ง บางที่เธอท้อแท้กับการคิดงานไม่ออก พอเข้าบล็อกนี้ก็จรรู้สึกมีกำลังใจขึ้นมา แต่นำแปลกมากที่เธอกลับไม่เคยรู้เลยว่าคนเขียนบล็อกเป็นใคร

ทำตัวลึกลับดีจัง...

อินทวาคิดกับตัวเองเมื่อเข้าไปในบล็อกแล้วยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ วันนี้นักเขียนคนโปรดของเธอยังไม่อัปข้อความเลย แต่เพราะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครแบบนี้แหละถึงทำให้คนอย่างอินทวาติดตามจนถึงทุกวันนี้ เธอรู้สึกว่าคุณลึกลับเช่นนี้ทำให้มีเสน่ห์และยิ่งน่าค้นหา

ลึกลับ...มีเสน่ห์...น่าค้นหา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)